

Відшуміли урочистості з нагоди Дня працівників освіти. І хоч вітають у цей день усіх освітян, однак у народі закріпилася звична для всіх і проста назва – День учителя. Учителя, який не лише навчає мови чи історії, географії чи біології, а й перш за все життєвої мудрості, готує до дорослого життя, щодня відда-

«УЧИТЕЛЮ! ВСЕ ПАМ'ЯТАЮТЬ ТВОЇ ДІТИ...»

ючи дітям часточку себе.

Випуску 1994 року Млинівської ЗОШ №2 пощастило: саме таким учителем була наш класний керівник Надія Андріївна Масевич. Наша «класна мама», а саме так ми її називали, не шкодувала для нас нічого: ні багатства своєї душі, ні власного часу, ні коштів на цікаві сюрпризи та подарунки.

Із теплотою згадуємо її уроки літератури: тиша в класі, а ми, немов заворожені, слухаємо про вічну боротьбу добра і зла, любов і ненависть, щирість і підступність... Саме в ті миті, коли на її очі навертали сльози від жалю, коли серце переповнювало обурення від несправедливості і зради, або ж коли клас охоплював сміх, формувалися наші характери, світогляд, наші цінності. А її безмежна любов до рідного слова, мови, рідної культури, гордість за наш народ передавалися нам щоденно.

Надія Андріївна творила не лише на уроках. Мають, ніколи не зможемо забути наші перші Андріївські вечорниці. За вікном зима, а у затишній квартирі «класної мами» веселощі і гамір: дівчата доліплюють вареники, у кожному з яких – клаптик паперу з іменами суджених; хлопці придивляються, як краще підскочити, щоб все-таки відкусити тієї калити... Назавжди залишаться в пам'яті і колядування, до яких старанно готувалися, розучуючи всім класом колядки, і класні вечори з нагоди 8 Березня і Дня армії, і такі популярні тоді «Поле чудес», «Кохання з першого погляду», КВК, «Нумо, дівчата» та багато інших. І, звичайно, класні дискотеки.

Незабутніми були й чимало наших поїздок. Нам заздрила вся школа: ми двічі побували у Києві, побачили Брест, Ленінград. А всіх ближніх подорожей і не злічити. Пам'ятною залишиться і поїздка у дитячий садок с.Ясениничі Рівненського району. Ми вчилися ділитися не лише улюбленим дитячим варенням чи іграшками – ми вчилися ділитися душевним теплом. Дивлячись в очі малюків, обділених батьківською любов'ю, чували їм свою любов, відчували чужу біду, проймалися співчуттям.

Минули роки. Можливо, ми забули дати народження українських письменників і не зможемо визначити віршовий розмір, можливо, не завжди правильно поставимо наголос, пишучи, пропустимо кому чи навіть літеру. Та ніколи не забудемо головного, чого вчила нас Надія Андріївна Масевич: бути справжньою людиною, вірити, любити, допомагати і пам'ятати...

**Вихованці Надії Андріївни, випускники
Млинівської ЗОШ №2 1994 року.**